Jurisprudentie-bulletin RSJ 2015/4

zie ook www.rsj.nl

Inhoudsopgave jurisprudentiebulletin 2015 -4

Zaaknummer: 14/3891/GA **Datum uitspraak:** 15 mei 2015	Activiteiten	Enkele omstandigheid dat een gedetineerde levenslang is gestraft kan niet redengevend zijn voor afwijzing van een verzoek om gebruik te mogen maken van het RIC. Niet onredelijk dat voor gebruikmaking van het RIC de eis wordt gesteld dat sprake dient te zijn van een concrete hulpvraag. Daarvan is niet gebleken. Beroep ongegrond.	Blz. 9
Zaaknummer: 14/4242/GA **Datum uitspraak:** 8 mei 2015	Ontvankelijkheid materieel; Penitentiair programma; Tegemoetkoming financieel	De omstandigheid dat de berekening van klagers einddatum van zijn detentie, door afwijkende regels inzake vervroegde invrijheidstelling in Denemarken, niet op de gebruikelijke wijze mogelijk was doet niet af aan de verplichting van de directeur om de juiste berekening, die van belang was voor een aanvangsdatum van een p.p. voor klager, toe te passen. Klager ontvankelijk in beklag en beklag gegrond. Tegemoetkoming € 25,=.	Blz. 9
Zaaknummer: 14/4690/GA **Datum uitspraak:** 30 april 2015	Geweld en vrijheidsbeperkende middelen	Klager is sinds augustus 2011 onderworpen aan boeienregime. De bestreden beslissingen tot verlenging van 8 september 2014 en 22 september 2014 in de gegeven omstandigheden niet onredelijk of onbillijk. Wel is van belang dat wordt toegewerkt naar afbouw van het boeienregime d.m.v. een stappenplan, dat schriftelijk dient te worden vastgelegd en regelmatig met klager dient te worden besproken. Beroep ongegrond.	Blz. 11

Zaaknummer: 14/3222/GA **Datum uitspraak:** 16 maart 2015	DBT; egemoetkoming financieel	Promoveren/degraderen afhankelijk van (mate van) verantwoordelijkheid die gedetineerde toont voor re-integratie. Directeur moet inzichtelijke belangenafweging maken waarbij negatieve gedrag wordt afgezet tegen het structurele, positieve gedrag. In dit geval niet gebleken van belangenafweging. Beroep gegrond en tegemoetkoming € 30,=.	Blz. 12
Zaaknummer: 14/4458/GA **Datum uitspraak:** 11 maart 2015	DBT; Ontvankelijkheid materieel; Ontvankelijkheid formeel; Tegemoetkoming financieel; Dagprogramma	Beroepschrift tijdig ingediend. Klager in zoverre ontvankelijk in zijn beroep. Na regimeswijziging is artikel 21 Pbw van toepassing. Nuttigen maaltijd op cel geen activiteit en niet in strijd met de wet. Klager niet-ontvankelijk in zijn beklag. Echter, gelet op verbod reformatio in peius handhaaft beroepscommissie tegemoetkoming. Beroep ongegrond.	Blz. 15
Zaaknummer: 15/0390/SGA **Datum uitspraak:** 13 februari 2015	Disciplinaire straffen aanleiding; Disciplinaire straffen straftoemeting; Schorsing procedureel	Verzoeker heeft een disciplinaire straf van veertien dagen strafcel opgelegd gekregen voor het gebruik van zeer opruiende taal in de werkzaal. Op zich rechtvaardigt verzoekers gedrag een disciplinaire straf van opsluiting in een strafcel, evenwel niet voor de maximaal toegestane duur. Welke straf zou dan voor veel ernstiger vergrijpen opgelegd moeten worden? Toewijzing schorsingsverzoek.	Blz. 16

Zaaknummer: 14/4739/GB **Datum uitspraak:** 23 april 2015	Plaatsing/ overplaatsing eerste plaatsing in hvb	Klager wordt verdacht van een terroristisch misdrijf. Uitzonderingsclausule aan het slot van artikel 20a van de Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden is niet op klager van toepassing. Klagers stellingen omtrent strijdigheid met het EVRM en de psychische belasting van de plaatsing, onvoldoende onderbouwd. Beroep ongegrond.	Blz. 17
Zaaknummer: 14/3242/GV (eindbeslissing) **Datum uitspraak:** 19 mei 2015	Verlof incidenteel; Verlof strafonderbreking; Verlof algemeen	Verlof dient in beginsel onderdeel uit te maken van resocialisatie van gedetineerde. Voor klager die levenslang is gestraft is dit ook van belang ivm een zorgvuldige voorbereiding van zijn gratieprocedure. Dat klager ongewenst is verklaard en niet wenst terug te keren in de Nederlandse maatschappij, maakt dit niet anders. Incidenteel verlof is mogelijk en een passende verlofvorm. Invulling hiervan dient te worden opgenomen in klagers detentieplan. Beroep gegrond en opdracht nieuwe beslissing. Geen tegemoetkoming.	Blz. 19
Zaaknummer: 14/4482/TA **Datum uitspraak:** 13 mei 2015	Bewegingsvrijheid afdelingsarrest	Niet gemotiveerd waarom naast drugsmaatregel tevens afdelingsarrest is opgelegd. Pas bij de beroepszitting gegeven nadere toelichting kan motiveringsgebrek niet herstellen, onvoldoende is weersproken dat klager vaker urinecontrole had en bij positieve uitslag geen afdelingsarrest werd opgelegd. Beroep hoofd inrichting ongegrond.	Blz. 22

Zaaknummer: 15/0068/TA **Datum uitspraak:** 30 april 2015	Verlof proefverlof; Ontvankelijkheid materieel	Geen recht op verlofverlening in wet- of regelgeving. T.a.v. aan het verlof verbonden specifieke voorwaarden geen sprake van enig recht waarop aanspraak kan worden gemaakt. Beroep inrichting gegrond, klager alsnog niet-ontvankelijk in beklag over aanpassing verloftijden.	Blz. 23
Zaaknummer: 14/4098/TA **Datum uitspraak:** 29 april 2015	Dwangmedicatie; Tegemoetkoming financieel	In inrichtingsblad vermelden van (voorgenomen) a-dwangbehandeling is grove schending van klagers privacy die niet is te rechtvaardigen en in strijd is met de geheimhoudingsplicht. Beroep gegrond en tegemoetkoming € 25, =. Vermelden dat klager niet naar arbeid gaat en laat naar bed gaat is eveneens schending van klagers privacy. Beroep gegrond en tegemoetkoming € 5,=.	Blz. 23
Zaaknummer: 14/4209/TA **Datum uitspraak:** 13 april 2015	Ontvankelijkheid materieel; Telefoon	Klager is op goede gronden niet-ontvankelijk verklaard in beklag over algemeen telefoonbeleid, nu (vooralsnog) niet is gebleken van strijd met hogere wet- of regelgeving. Wel aangewezen dat inrichting meer erop zal toezien dat klager met behoud van voldoende privacy kan telefoneren.	Blz. 25
Zaaknummer: 14/4210/TA **Datum uitspraak:** 3 april 2015	Post; Tegemoetkoming financieel	Postmaatregel controle inkomende post op bijgesloten voorwerpen is geruime tijd toegepast, maar niet doelmatig gebleken. Gelet hierop langdurig, stelselmatig en ongelimiteerd toepassen van postmaatregel onredelijk. Beroep gegrond en tegemoetkoming € 10,=.	Blz. 26

Zaaknummer: 14/4067/TA **Datum uitspraak:** 2 april 2015	Voorwerpen op cel; Schade; Tegemoetkoming financieel	Uitvoering kamercontrole niet voldoende zorgvuldig gelet op onderzoek in elektronische apparatuur door inrichting i.p.v. gespecialiseerd extern bedrijf. Beroep gegrond. € 50,= tegemoetkoming voor ongemak door vervallen fabrieksgarantie. Schadevergoedingsaspecten niet meegewogen nu schade niet eenvoudig is vast te stellen.	Blz. 27
Zaaknummer: 14/4335/TA **Datum uitspraak:** 31 maart 2015	Bewegingsvrijheid afdelingsarrest; Bewegingsvrijheid afzondering en separatie; Bezoek	Moeizame dynamiek, impasse en gebrek aan wederzijds vertrouwen tussen inrichting en klager. Bemiddeling had mogelijk tot een betere uitkomst geleid. Beroepscommissie beoordeelt klachten op onderbouwing beslissingen door concrete feiten. Gelet hierop beroep deels gegrond en deels ongegrond. Geen tegemoetkoming omdat klager het vooral te doen is om verkrijgen immateriële genoegdoening.	Blz. 29
Zaaknummer: 14/4489/TA **Datum uitspraak:** 26 maart 2015	Ontvankelijkheid materieel; Persoonlijke verblijfsruimte	Kamercontrole vormt inbreuk op klagers recht op eerbiediging van zijn persoonlijke levenssfeer. Wettelijke rechtvaardigingsgrond voor inbeuk aanwezig. Gelet op doel kamercontrole beslissing niet onredelijk of onbillijk. Klager alsnog ontvankelijk in beklag, maar beklag ongegrond.	Blz. 32
Zaaknummer: 15/1015/STA **Datum uitspraak:** 3 april 2015	Verlof proefverlof	Intrekking transmuraal verlof. Volgens gewijzigd beleid kan vreemdeling na aanzegging van beëindiging verblijfsrecht enkel in aanmerking komen voor begeleid verlof. Risicoprofiel verandert door gewijzigd resocialisatieperspectief. Te verwachten dat machtiging transmuraal verlof wordt ingetrokken. Afwijzing verzoek.	Blz. 33

Zaaknummer: 14/4631/JA **Datum uitspraak:** 21 april 2015	ontvankelijkheid materieel	Door feitelijke gedraging van docent en groepsleiding moest klager tegen zijn individuele schoolprogramma in naar school. Geen beslissing directeur, klager niet-ontvankelijk in klacht. Ten overvloede: indien wel beslissing dan zou die niet vallen onder art. 65 Bjj. Beroep directeur gegrond.	Blz. 34

Zaaknummer:
14/3891/GA

Datum uitspraak:
15 mei 2015

Beroepscommissie:
Vegter, mr. P.C.
Boone, mr. M.
Rutten, mr. M.A.G.
Koster, mr. M.L. (secr.)

Beklagcommissie:
alleensprekende beklagrechter bij de p.i. Vught

Trefwoorden:
activiteiten

Artikelen:
Pbw art. 60

Samenvatting:
Enkele omstandigheid dat een gedetineerde levenslang is gestraft kan niet redengevend zijn voor afwijzing van een verzoek om gebruik te mogen maken van het RIC. Niet onredelijk dat voor gebruikmaking van het RIC de eis wordt gesteld dat sprake dient te zijn van een concrete hulpvraag. Daarvan is niet gebleken. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:
Zoals de beroepscommissie eerder bij uitspraak van 21 augustus 2014, nr. 14/1296/GA, heeft overwogen is zij van oordeel dat voorbereiding op de terugkeer in de maatschappij uitgangspunt dient te blijven gelden voor alle gedetineerden. De enkele omstandigheid dat een gedetineerde levenslang is gestraft kan dan ook niet redengevend zijn voor afwijzing van een verzoek om gebruik te mogen maken van het RIC. De beroepscommissie acht het echter niet onredelijk dat voor gebruikmaking van het RIC de eis wordt gesteld dat sprake dient te zijn van een concrete hulpvraag. Bij een levenslang gestrafte kan deze hulpvraag een eigen aard hebben. Nu op geen enkele wijze is gebleken dat klager ten tijde van de bestreden beslissing een concrete hulpvraag had, acht de beroepscommissie de beslissing van de directeur tot afwijzing van klagers verzoek bij afweging van alle in aanmerking te nemen belangen niet onredelijk of onbillijk. Het beroep zal ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:
14/4242/GA

Datum uitspraak:
8 mei 2015

Beroepscommissie:
Wit, mr. J.A.M. de
Bas, mr. C.M. van der
Rutten, mr. M.A.G.
Maes, mr. H.M.J.D. (secr.)

Beklagcommissie:
alleensprekende beklagrechter bij de locatie Zuyder Bos te Heerhugowaard

Trefwoorden:
Ontvankelijkheid materieel; Penitentiair programma; Tegemoetkoming financieel

Artikelen:
Pbw art. 4; Wet wederzijdse erkenning en tenuitvoerlegging van vrijheidsbenemende en voorwaardelijke

sancties (Wets)

Samenvatting:
De omstandigheid dat de berekening van klagers einddatum van zijn detentie, door afwijkende regels inzake vervroegde invrijheidstelling in Denemarken, niet op de gebruikelijke wijze mogelijk was doet niet af aan de verplichting van de directeur om de juiste berekening, die van belang was voor een aanvangsdatum van een p.p. voor klager, toe te passen. Klager ontvankelijk in beklag en beklag gegrond. Tegemoetkoming € 25,=.

Rechtsoverwegingen:
De beroepscommissie heeft eerder, in haar uitspraak met kenmerk 14/3046/GA, beslist dat de berekening van de einddatum van de detentie – en mitsdien ook de berekening van eventuele faseringsdata – geschiedt door medewerkers van de inrichting waar de gedetineerde verblijft en dus onder de verantwoordelijkheid van de directeur. Gelet daarop kan de uitspraak van de beklagrechter niet in stand blijven en dient klager alsnog te worden ontvangen in zijn beklag.

Onweersproken kan worden vastgesteld dat klager in Denemarken is veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar en in het kader van de Wet wederzijdse erkenning en tenuitvoerlegging van vrijheidsbenemende en voorwaardelijke sancties in de gelegenheid is gesteld die gevangenisstraf te ondergaan in Nederland.

Op grond van het bepaalde in artikel 4, tweede lid, van de Pbw kan een gedetineerde deelnemen aan een p.p. gedurende ten hoogste een zesde deel van de opgelegde vrijheidsstraf direct voorafgaand aan de datum van invrijheidstelling. Hoewel de beslissing tot plaatsing een beslissing is van de selectiefunctionaris, is het advies van de directeur, waarin ook eventuele faseringsdata worden gemeld, daarbij één van de doorslaggevende factoren. In klagers geval had de in Denemarken opgelegde vrijheidsstraf als uitgangspunt voor het bepalen van de einddatum van detentie en de faseringsmogelijkheden moeten worden genomen, op grond waarvan klager gedurende maximaal een zesde deel van vier jaar, te weten acht maanden, voorafgaand aan de datum van invrijheidsstelling kan deelnemen aan een p.p. De omstandigheid dat de berekening van de duur van deelname aan een p.p. – door afwijkende regels met betrekking tot de vervroegde invrijheidstelling in Denemarken, en de onmogelijkheid om dat in Nederland op de juiste wijze te registreren – niet op de gebruikelijke wijze mogelijk was, doet daaraan niet af. Evenmin is gebleken van enige andere contra-indicatie voor het toestaan van de maximale termijn van deelname aan een p.p. aan klager.
Gelet op het vorenstaande moet worden geoordeeld dat de bestreden beslissing van de directeur is genomen in strijd met het wettelijk voorschrift van artikel 4, tweede lid, van de Pbw. Het beklag is daarom gegrond.

De beroepscommissie acht termen aanwezig voor het toekennen van een financiële tegemoetkoming en zal de hoogte daarvan vaststellen op € 25,=.

Zaaknummer:
14/4690/GA

Datum uitspraak:
30 april 2015

Beroepscommissie:
Pol, mr. U. van de
Bol, mr. A.T.
Brand, J.G.A. van den
Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Beklagcommissie:
beklagcommissie bij het PPC p.i. Amsterdam Over-Amstel

Trefwoorden:
Geweld en vrijheidsbeperkende middelen

Artikelen:
Pbw art. 35

Samenvatting:
Klager is sinds augustus 2011 onderworpen aan boeienregime. De bestreden beslissingen tot verlenging van 8 september 2014 en 22 september 2014 in de gegeven omstandigheden niet onredelijk of onbillijk. Wel is van belang dat wordt toegewerkt naar afbouw van het boeienregime d.m.v. een stappenplan, dat schriftelijk dient te worden vastgelegd en regelmatig met klager dient te worden besproken. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:
Ten aanzien van het beklag als vermeld onder a. overweegt de beroepscommissie het volgende. De beklagcommissie heeft het beklag onder a. alleen gegrond verklaard op de grond dat de directeur heeft nagelaten te voldoen aan de wettelijke hoorplicht. Hoewel de beklagcommissie zich in het dictum verder niet heeft uitgelaten over de inhoudelijke kant van het beklag, heeft de beklagcommissie in de beoordeling wel overwogen dat de directeur in redelijkheid heeft kunnen beslissen ten aanzien van klager het boeienregime toe te passen. De beroepscommissie gaat er van uit dat klagers beroep zich tegen deze inhoudelijke beoordeling richt.

Vast staat dat tijdens het kennismakingsgesprek is gesproken over het boeienregime van klager en niet uit te sluiten is dat tijdens dat gesprek ook is gesproken over de mogelijkheden tot afbouw van het boeienregime. Echter, gelet op de inlichtingen van de directeuren van het PPC Amsterdam en de locatie De Schie alsmede de inlichtingen van de psychiater van de locatie De Schie (S.) acht de beroepscommissie klagers stelling dat hem tijdens het kennismakingsgesprek de toezegging is gedaan dat het boeienregime in het PPC Amsterdam zou worden afgebouwd/beëindigd niet aannemelijk geworden. Nu geen toezegging is gedaan, heeft klager er in redelijkheid niet vanuit kunnen gaan dat het boeienregime in het PPC Amsterdam zou worden afgebouwd.

De beroepscommissie is er ambtshalve mee bekend dat klager zich in het verleden zeer agressief heeft gedragen tegenover inrichtingspersoneel en dat klager voor die gedraging opnieuw een gevangenisstraf (en tbs) is opgelegd. Sinds dat moment – dat was ten tijde van de bestreden beslissingen iets meer dan drie jaar – verblijft

klager in het boeienregime, omdat als klager niet geboeid is de veiligheid van het personeel niet kan worden gegarandeerd. Op 8 september 2014 is klager overgeplaatst vanuit de locatie De Schie naar het PPC Amsterdam. Op 2 september 2014 heeft de – speciaal voor klagers situatie in het leven geroepen – begeleidingscommissie, waarin meerdere psychiaters die bekend zijn met klager plaats nemen, geadviseerd het boeienregime te continueren. Uit de beschikkingen van de bestreden beslissing blijkt voorts dat de psychiater van het PPC Amsterdam eveneens heeft geadviseerd het boeienregime voort te zetten.

Gelet op het vorenstaande en in aanmerking genomen dat klager ten tijde van de bestreden beslissing(en) pas korte tijd in het PPC Amsterdam verbleef, zodat van hem nog een onvoldoende beeld was gevormd, acht de beroepscommissie de beslissing van de directeur om, met het oog op het belang van de handhaving van de orde en de veiligheid in de inrichting, ten aanzien van klager het boeienregime toe te passen niet onredelijk of onbillijk. Voorts acht de beroepscommissie de beslissing van de directeur om het boeienregime ook na een aantal weken nog voort te laten duren niet onredelijk of onbillijk, nu is gebleken dat klager op 29 september 2014 bij het 'ontboeien' opnieuw fysiek geweld heeft gebruikt jegens personeelsleden. Gelet op het vorenstaande zal het beroep ongegrond worden verklaard en de uitspraak van de beklagcommissie, voor zover daartegen beroep is ingesteld, worden bevestigd met aanvulling van de gronden.

Niets afdoende aan het vorenstaande overweegt de beroepscommissie het volgende. Inmiddels wordt klager ruim drie en een half jaar onderworpen aan het boeienregime. Van belang is dat wordt toegewerkt naar een stappenplan dat erop is gericht het boeienregime af te bouwen en uiteindelijk helemaal te beëindigen. Het verdient aanbeveling dat dit stappenplan schriftelijk wordt vastgelegd en regelmatig met klager wordt besproken. Zijn raadsvrouw heeft aangegeven beschikbaar te zijn voor consultatie. Daarnaast is het van belang dat duidelijk tegenover klager wordt uitgesproken wat van hem wordt verwacht.

Ten aanzien van het beklag als vermeld onder b. overweegt de beroepscommissie het volgende. Het beklag is gegrond verklaard en het beroep is gericht tegen de beslissing van de beklagcommissie klager geen tegemoetkoming toe te kennen. De beroepscommissie kan zich verenigen met de beslissing van de beklagrechter geen tegemoetkoming toe te kennen. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard en de uitspraak van de beklagcommissie zal, voor zover daartegen beroep is ingesteld, worden bevestigd.

Zaaknummer:
14/3222/GA

Datum uitspraak:
16 maart 2015

Beroepscommissie:
Wit, mr. J.A.M. de
Boelens, drs. R.K.

Schagen, J.
Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Beklagcommissie:
beklagcommissie bij de p.i. Lelystad

Trefwoorden:
DBT; Tegemoetkoming financieel

Artikelen:
Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden art. 1d

Samenvatting:
Promoveren/degraderen afhankelijk van (mate van) verantwoordelijkheid die gedetineerde toont voor re-integratie. Directeur moet inzichtelijke belangenafweging maken waarbij negatieve gedrag wordt afgezet tegen het structurele, positieve gedrag. In dit geval niet gebleken van belangenafweging. Beroep gegrond en tegemoetkoming € 30,=.

Rechtsoverwegingen:
De beroepscommissie stelt voorop dat de degradatie van klager naar het basisprogramma geen disciplinaire straf is. Immers, de grondslag voor degradatie vormt niet de verstoring van de orde en veiligheid in de inrichting dan wel de ongestoorde tenuitvoerlegging van de vrijheidsbeneming zonder meer, zoals dat wel het geval is bij een disciplinaire straf, maar de (mate van) verantwoordelijkheid die een gedetineerde neemt voor zijn eigen re-integratie. Hierbij komt nog dat degradatie in artikel 51, eerste lid, van de Pbw, waarin de disciplinaire straffen limitatief zijn opgesomd, niet is vermeld. Het verweer van de raadsman dat erop neerkomt dat sprake is van een dubbele bestraffing dient dus te falen.

Uit de nota van toelichting (hierna: de nota) bij de wijziging van de Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden (hierna: de Regeling) in verband met de invoering van promoveren en degraderen van gedetineerden (Stcrt. 20 februari 2014, nr. 4617) komt naar voren dat uitgangspunt van het DBT is dat gedetineerden zelf verantwoordelijkheid nemen voor hun detentie en re-integratie. Om te kunnen promoveren naar en te kunnen verblijven in het plusprogramma dient een gedetineerde, zo blijkt uit de nota, aan te tonen dat zijn motivatie en inzet om zijn re-integratiedoelen te verwezenlijken, bestendig zijn. Promoveren dan wel degraderen is dus afhankelijk van de (mate van) verantwoordelijkheid die de gedetineerde toont voor zijn eigen re-integratie, hetgeen onder meer uit zijn gedrag zal blijken. Als hulpmiddel bij die beoordeling zijn in de bijlagen bij de Regeling voorbeelden gegeven van gedrag dat als ‘goed gedrag’ (groen gedrag), ‘dit kan beter-gedrag’ (oranje gedrag) of ‘ongewenst gedrag’ (rood gedrag) wordt aangemerkt.

Artikel 1d, derde lid, van de Regeling luidt – voor zover hier van belang – als volgt: “Indien de gedetineerde die is gepromoveerd op een van de onderdelen van goed gedrag verzaakt, kan de directeur besluiten tot degradatie.” Niet elk ‘oranje-gedrag’ dan wel ‘rood-gedrag’ leidt dus per definitie tot degradatie, aangezien niet elk ‘oranje gedrag’ of ‘rood gedrag’ tevens hoeft in te houden dat een gedetineerde onvoldoende verantwoordelijkheid

neemt voor zijn re-integratie. Daarnaast dient voorkomen te worden dat een gedetineerde op een incidentele gedraging wordt beoordeeld.
Gezien het vorenstaande is de beroepscommissie van oordeel – zo oordeelde zij reeds in haar uitspraak van 10 november 2014 (14/1918/GA) – dat de directeur voorafgaande aan een beslissing over degradatie een belangenafweging dient te maken. Bij die belangenafweging dient de directeur het 'oranje-gedrag' dan wel het 'rode gedrag' van de gedetineerde af te zetten tegen het structurele gedrag, waaronder al het 'groene gedrag', van de gedetineerde en uit die belangenafweging dient duidelijk te blijken waarom het 'oranje gedrag' dan wel 'rode gedrag' van de gedetineerde, bezien in het licht van het uitgangspunt van het DBT dat gedetineerden zelf verantwoordelijkheid moeten nemen voor hun re-integratie, dient te leiden tot degradatie.
Die belangenafweging dient, vanwege de ingrijpende gevolgen van die beslissing voor de gedetineerde, maar ook vanwege de toetsbaarheid van die beslissing achteraf door de beklag- en beroepscommissie, inzichtelijk te zijn en schriftelijk te worden vastgelegd.

Uit het voorliggende degradatiebesluit blijkt dat de directeur heeft besloten tot degradatie van klager, omdat klager na een positieve uitslag op het gebruik van softdrugs bij een urinecontrole in april 2014 en nadat hij in april 2014 door zijn mentor was gewaarschuwd voor de gevolgen van structureel gebruik van softdrugs, in juni 2014 wederom bij een urinecontrole positief heeft gescoord op het gebruik van softdrugs.

Niet is gebleken dat de directeur hier een belangenafweging heeft gemaakt tussen het negatieve gedrag van klager en diens structurele gedrag, waaronder ook zijn positieve gedrag, waarvan blijkens zijn detentie- en re-integratieplan zeker sprake was.
In het degradatiebesluit wordt enkel het negatieve gedrag van klager beschreven, terwijl het structurele, positieve gedrag van klager in het geheel niet wordt vermeld.
Daarnaast heeft de directeur geen rapportage van het besluitvormingsproces (bijvoorbeeld een verslag van het MDO) overgelegd.
Bij gebreke van een inzichtelijke belangenafweging als voornoemd is het de beroepscommissie onvoldoende duidelijk geworden waarom de directeur heeft geconcludeerd dat klager niet genoeg verantwoordelijkheid heeft genomen voor zijn re-integratie. De beroepscommissie acht de degradatiebeslissing dan ook onvoldoende zorgvuldig tot stand gekomen.
Hierbij komt nog dat uit het degradatiebesluit niet duidelijk wordt of de directeur de door klager begane gedraging(en) heeft aangemerkt als 'oranje gedrag' dan wel als 'rood gedrag'. De beroepscommissie is van oordeel dat in een degradatiebesluit duidelijk moet worden weergegeven op grond van welke gedragskleur een gedetineerde wordt gedegradeerd. Zij gaat er dan ook vanuit dat de directeur in volgende degradatiebeslissingen duidelijk aangeeft of de degradatie het gevolg is van 'oranje gedrag' dan wel van 'rood gedrag'.

Gelet op het vorenstaande zal

de beroepscommissie het beroep gegrond verklaren, de uitspraak van de beklagcommissie vernietigen en het beklag alsnog gegrond verklaren. Nu de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing niet meer ongedaan gemaakt kunnen worden, acht de beroepscommissie termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming. Nu uiterlijk zes weken na degradatie wordt bezien of een gedetineerde weer kan promoveren en nu tegen het niet promoveren na zes weken beklag kan worden ingesteld, zal de beroepscommissie aan klager een tegemoetkoming toekennen van € 30,= (zes weken x € 5,=).

Zaaknummer:
14/4458/GA

Datum uitspraak:
11 maart 2015

Beroepscommissie:
Wit, mr. J.A.M. de
Bas, mr. C.M. van der
Ruissen, C.J.
Kokee, R. mr. (secr.)

Beklagcommissie:
alleensprekende beklagrechter bij de locatie Norgerhaven te Veenhuizen

Trefwoorden:
DBT; Ontvankelijkheid materieel; Ontvankelijkheid formeel; Tegemoetkoming financieel; Dagprogramma

Artikelen:
Pbw art. 60 lid 1, 69, 21

Samenvatting:
Beroepschrift tijdig ingediend. Klager in zoverre ontvankelijk in zijn beroep. Na regimeswijziging is artikel 21 Pbw van toepassing. Nuttigen maaltijd op cel geen activiteit en niet in strijd met de wet. Klager niet-ontvankelijk in zijn beklag. Echter, gelet op verbod reformatio in peius handhaaft beroepscommissie tegemoetkoming. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:
Op grond van artikel 69, eerste lid, van de Pbw dient het met redenen omklede beroepschrift uiterlijk op de zevende dag na die van de ontvangst van de uitspraak onderscheidenlijk na die van de mondelinge mededeling van de uitspraak te worden ingediend. De uitspraak van de beklagrechter is blijkens een aantekening op de beslissing op 20 november 2014 verzonden. Klager stelt onbestreden de uitspraak op 27 november 2014 te hebben ontvangen. Het beroepschrift is gedateerd op 29 november 2014 en op 4 december 2014 op het secretariaat van de Raad ontvangen. Gelet hierop kan klager worden ontvangen in zijn beroep.

De beroepscommissie stelt vast dat klager in de periode van 1 maart tot 1 november 2014 dagelijks tussen 12.00 en 12.30 uur werd ingesloten op zijn cel voor het nuttigen van de lunch. Bij besluit van 17 maart 2014 met kenmerk 496697 is met terugwerkende kracht tot 1 maart 2014 de locatie Norgerhaven aangewezen als een inrichting met beperkte gemeenschap. De locatie Norgerhaven kent sindsdien geen regime van algehele gemeenschap meer. Op grond van artikel 21 van de

Pbw worden in een regime van beperkte gemeenschap gedetineerden in de gelegenheid gesteld gemeenschappelijk aan activiteiten deel te nemen. Overigens houden zij zich in de voor hen persoonlijk dan wel voor de gemeenschappelijke onderbrenging van gedetineerden bestemde verblijfsruimte op. Het nuttigen van de maaltijd is naar het oordeel van de beroepscommissie geen activiteit als bedoeld in hoofdstuk VIII van de Pbw; over de maaltijden is enkel in artikel 44 van de Pbw een zorgplicht voor de directeur opgenomen om aan de gedetineerde voeding te verstrekken. Het nuttigen van de maaltijd op cel is derhalve in een regime van beperkte gemeenschap niet in strijd met de wet. Daarmee is het beklag van klager gericht tegen een algemene voor alle in de inrichting verblijvende gedetineerden geldende regel waartegen op grond van artikel 60, eerste lid, van de Pbw geen beklag openstaat.
De beroepscommissie merkt volledigheidshalve op dat deze situatie verschilt van de situatie van vóór de invoering van het beleidskader Dagprogramma, beveiliging en toezicht op maat (DBT) per 1 maart 2014, toen in veel inrichtingen nog een regime van algehele gemeenschap aanwezig was. Het toetsingskader in beklag en beroep vormde toen artikel 20 van Pbw en betrof de vraag of de gebouwelijke situatie er aan in de weg stond gedetineerden gezamenlijk de maaltijden te laten nuttigen.

De beroepscommissie stelt vast dat de directeur geen beroep heeft ingesteld tegen de uitspraak van de beklagrechter. Indien de beroepscommissie klager alsnog niet-ontvankelijk in zijn beklag zou verklaren, zou zij daarmee niet alleen de grondslag van het beroep verlaten, dat immers alleen is gericht tegen de hoogte van de tegemoetkoming, maar tevens klager in een slechtere positie brengen dan als hij geen beroep zou hebben ingesteld (verbod reformatio in peius). De beroepscommissie zal de door de beklagrechter toegekende tegemoetkoming derhalve in stand laten en het beroep ongegrond verklaren.

Zaaknummer:
15/0390/SGA

Datum uitspraak:
13 februari 2015

Beroepscommissie:
Coumans, mr. A.G.
Maes, mr. H.M.J.D. (secr.)

Trefwoorden:
Disciplinaire straffen aanleiding;
Disciplinaire straffen straftoemeting;
Schorsing procedureel

Artikelen:
Pbw art. 51 en 66

Samenvatting:
Verzoeker heeft een disciplinaire straf van veertien dagen strafcel opgelegd gekregen voor het gebruik van zeer opruiende taal in de werkzaal. Op zich rechtvaardigt verzoekers gedrag een disciplinaire straf van opsluiting in een strafcel, evenwel niet voor de maximaal toegestane duur. Welke straf zou dan voor veel ernstiger vergrijpen opgelegd moeten worden? Toewijzing schorsingsverzoek.

Rechtsoverwegingen:
Uit de inlichtingen van de directeur en uit het klaagschrift komt naar voren dat verzoeker tevens
– naar aanleiding van het gedrag dat heeft geleid tot onderhavige disciplinaire straf – is teruggeplaatst (gedegradeerd) naar het basisprogramma. Het schorsingsverzoek ziet enkel op de disciplinaire straf. De voorzitter zal de degradatiebeslissing daarom verder buiten beschouwing laten.

De voorzitter stelt voorop dat in het kader van het verzoek om schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing van de directeur slechts ruimte bestaat voor een voorlopige beoordeling en dat de zaak niet ten gronde kan worden onderzocht en beslist. Aan de orde is daarom slechts de vraag of de beslissing waartegen beklag is ingediend in strijd is met een wettelijk voorschrift dan wel zodanig onredelijk of onbillijk is dat er een spoedeisend belang is om thans over te gaan tot schorsing van de (verdere) tenuitvoerlegging van die beslissing. Naar het oordeel van de voorzitter is dat het geval.
Op zich zelf bezien kan klagers gedrag, met name zijn uitlatingen in de werkzaal, worden beoordeeld als gedrag dat een gevaar oplevert voor de orde en rust in de inrichting. Ook is begrijpelijk dat personen die de gewraakte opmerkingen van klager hebben verstaan en begrepen, hierdoor ernstig geschokt kunnen raken. Dat rechtvaardigt op zich de beslissing van de directeur om een disciplinaire straf van opsluiting in een strafcel op te leggen voor dit gedrag. De vraag die vervolgens gesteld moet worden, is of dit gedrag een disciplinaire straf van opsluiting in een strafcel voor de maximaal toegestane duur rechtvaardigt. Naar het voorlopig oordeel van de voorzitter moet die vraag ontkennend worden beantwoord. Immers, welke straf moet dan opgelegd worden voor nog veel ernstiger vergrijpen? Gelet daarop, komt het verzoek (thans) voor toewijzing in aanmerking.

Zaaknummer:
14/4739/GB

Datum uitspraak:
23 april 2015

Beroepscommissie:
Pol, mr. U. van de
Bol, mr. A.T.
Stolwerk, mr. M.J.
Kokee, R. mr. (secr.)

Trefwoorden:
Plaatsing/overplaatsing eerste plaatsing in hvb

Artikelen:
Pbw art. 18; Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden art. 20a

Samenvatting:
Klager wordt verdacht van een terroristisch misdrijf. Uitzonderingsclausule aan het slot van artikel 20a van de Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden is niet op klager van toepassing. Klagers stellingen omtrent strijdigheid met het EVRM en de psychische belasting van de plaatsing, onvoldoende onderbouwd. Beroep

ongegrond.

Rechtsoverwegingen:
Artikel 20a van de Regeling bepaalt, voor zover hier van belang, het volgende:
"In de Terroristen Afdeling worden gedetineerden geplaatst die:
a. verdacht worden van een terroristisch misdrijf;
b. (...);
c. (...);
tenzij uit informatie van het GRIP of het Openbaar Ministerie voortvloeit dat plaatsing op een Terroristen Afdeling niet is geïndiceerd."

In de nota van toelichting bij dit artikel is onder meer het volgende bepaald over het doel van de terroristenafdeling en de uitzonderingsclausule aan het slot van artikel 20a:
"(...) Doel van de concentratie van personen met een terroristische achtergrond is te voorkomen dat deze personen in contact kunnen komen met andere categorieën gedetineerden. Daarmee wordt zowel het belang van de openbare orde en veiligheid gediend als het belang van orde en veiligheid in de inrichting(en). Door concentratie van personen met een terroristische achtergrond kan (verdere) radicalisering en rekrutering van andere categorieën gedetineerden worden voorkomen. Om die reden is ervoor gekozen de concentratie van personen met een terroristische achtergrond zo vroeg mogelijk te laten aanvangen en zo lang mogelijk te laten voortduren.
(...)
Het feit dat (...) geen onderscheid wordt gemaakt tussen huis van bewaring en gevangenis heeft ertoe geleid dat gekozen is voor de uitzonderingsbepaling die aan het slot van het voorgestelde artikel is opgenomen. Denkbaar is dat een persoon die wegens verdenking van het gepleegd hebben van een terroristisch misdrijf op een Terroristen Afdeling wordt geplaatst tezamen met leden van dezelfde terroristische organisatie die reeds onherroepelijk zijn veroordeeld. Waar normaal gesproken door de scheiding tussen huis van bewaring en gevangenis in beginsel reeds voorkomen kan worden dat de voorlopig gehechte persoon in contact komt en/of informatie kan uitwisselen met personen die in dezelfde strafzaak verdachten zijn (geweest) kan dergelijk contact en/of een dergelijke uitwisseling van informatie bij plaatsing van een voorlopig gehechte persoon op een Terroristen Afdeling niet worden voorkomen. Plaatsing op een andere Terroristen Afdeling biedt onvoldoende alternatief, met name gelet op het feit dat vooralsnog sprake is van slechts twee voorzieningen (...) Onder die omstandigheden kan het aangewezen zijn [dat] personen die verdacht worden van een terroristisch misdrijf niet reeds bij aanvang van hun voorlopige hechtenis worden geplaatst bij andere gedetineerden op de Terroristen Afdeling." (Staatscourant 18 september 2006, nr 181, p. 13)

De beroepscommissie stelt op grond van het bij de stukken bevindende voorgeleidingenformulier vast dat klager wordt verdacht van onder meer overtreding van art. 134a Sr (voorbereiding terroristisch misdrijf). Uit telefonische inlichtingen is gebleken dat hieromtrent geen wijzigingen zijn opgetreden. Gelet hierop en

artikel 20a van de Regeling kan de beslissing van de selectiefunctionaris, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Uit de stukken is niet gebleken dat de uitzonderingsclausule aan het slot van artikel 20a en zoals hiervoor toegelicht, op klager van toepassing is. Wat er verder ook zij van de omstandigheid dat de zaaksofficier geen bezwaar heeft tegen een plaatsing van klager op een reguliere afdeling, gelet op het doel van de terroristenafdeling hoeft dit de selectiefunctionaris er niet van te weerhouden klagers verblijf op de terroristenafdeling voort te zetten.
De beroepscommissie heeft ten slotte begrip voor klagers standpunt dat hij het regime op de terroristenafdeling als streng ervaart. Echter, klagers stelling dat dit op gespannen voet staat met het EVRM is onvoldoende onderbouwd en kan derhalve evenmin tot een andere beslissing leiden. De beroepscommissie herhaalt in dit verband nog de opmerkingen die zij in een eerdere uitspraak heeft gemaakt (bc 17 augustus 2012, 12/1289/GB), namelijk dat de psychische gesteldheid van een gedetineerde in combinatie met de feitelijke omstandigheden van een verblijf op de terroristenafdeling een bijzondere omstandigheid kunnen vormen die een voortgezet verblijf op de terroristenafdeling onwenselijk maken. Een situatie waarbij sprake is van een (langdurig) sociaal isolement moet worden vermeden. Klagers stelling dat het regime een zeer zware psychische belasting voor hem vormt, is verder niet door hem onderbouwd, zodat ook aan deze stelling moet worden voorbij gegaan. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:
14/3242/GV (eindbeslissing)

Datum uitspraak:
19 mei 2015

Beroepscommissie:
Pol, mr. U. van de
Boone, mr. M.
Rossem-Broos, mr. R.S.T. van
Koster, mr. M.L. (secr.)

Trefwoorden:
Verlof incidenteel; Verlof strafonderbreking; Verlof algemeen

Artikelen:
Pbw art. 2 lid 2, 26; Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 4, 14, 21, 34, 40a

Samenvatting:
Verlof dient in beginsel onderdeel uit te maken van resocialisatie van gedetineerde. Voor klager die levenslang is gestraft is dit ook van belang ivm een zorgvuldige voorbereiding van zijn gratieprocedure. Dat klager ongewenst is verklaard en niet wenst terug te keren in de Nederlandse maatschappij, maakt dit niet anders. Incidenteel verlof is mogelijk en een passende verlofvorm. Invulling hiervan dient te worden opgenomen in klagers detentieplan. Beroep gegrond en opdracht nieuwe beslissing. Geen tegemoetkoming.

Rechtsoverwegingen:
4.1. Ontwikkeling
De beroepscommissie stelt op basis van de stukken en het verhandelde ter

zitting vast dat inmiddels op een aantal terreinen daadwerkelijk resocialisatie-activiteiten zijn ontplooid. Dit is een positieve ontwikkeling die ook van belang is voor de beoordeling van het aangekondigde zesde gratieverzoek. Aan de orde is nu de vraag of verlofverlening in enige vorm van de resocialisatie deel uit behoort te maken.

4.2. EHRM

Richtinggevend hiervoor is de jurisprudentie van het EHRM waarvan sinds het arrest Vinter e.a. tegen het Verenigd Koninkrijk van 9 juli 2013 (nrs. 66069/09, 130/10 en 3896/10) de strekking is dat ook levenslanggestraften in elk geval perspectief moet worden geboden op mogelijke beëindiging van de detentie. Voor Nederland zijn in dit verband de wijze van invulling van de detentie en de mogelijkheid om beëindiging aan de orde te kunnen stellen in een gratieprocedure belangrijke elementen.

4.3. Voorbereiding terugkeer

De wettelijke basis hiervoor ligt in artikel 2, tweede lid, van de Penitentiaire beginselenwet (Pbw), waarin is bepaald dat met handhaving van het karakter van de vrijheidsstraf of de vrijheidsbenemende maatregel de tenuitvoerlegging hiervan zoveel mogelijk dienstbaar wordt gemaakt aan de voorbereiding van de terugkeer van de betrokkene in de maatschappij. Een uitwerking hiervan vormt het verlofstelsel. Op grond van artikel 26 van de Pbw kan het een gedetineerde worden toegestaan de inrichting tijdelijk te verlaten. De hierop gebaseerde Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting bevat diverse mogelijkheden: bij wijze van algemeen, regimesgebonden dan wel incidenteel verlof of strafonderbreking.
Nu klager niet heeft gespecificeerd op welke vorm van verlof zijn verzoek ziet, heeft de beroepscommissie in haar tussenbeslissing ook uitdrukkelijk de mogelijkheid van het verlaten van de inrichting bij wijze van strafonderbreking betrokken in haar onderzoek.

Uit het voorgaande volgt dat verlof in beginsel onderdeel dient uit te maken van de resocialisatie van een gedetineerde. Ten einde de mogelijkheid tot resocialisatie ten volle te benutten acht de beroepscommissie het dan ook van belang dat aan klager de mogelijkheid wordt geboden zich – al dan niet onder begeleiding – buiten de inrichting te begeven. Dit past naar het oordeel van de beroepscommissie in de Europese jurisprudentie en is ook van belang voor een zorgvuldige voorbereiding van een gratieprocedure. De beroepscommissie wijst hierbij op het - onder 3.2. vermelde - (voorlopige) advies van het Gerechtshof Den Haag van 18 oktober 2013, dat het van belang achtte dat terugkeer in de maatschappij op een verantwoorde wijze is voorbereid. Dat klager niet wenst terug te keren in de Nederlandse maatschappij doet aan het voorgaande niet af nu resocialisatie niet uitsluitend gericht hoeft te zijn op een (eventuele) terugkeer in de Nederlandse maatschappij (HR 16 januari 1987, NJ 1987, 405).

4.4. Vorm van verlof

De beroepscommissie overweegt dat voor resocialisatie algemeen verlof de meest aangewezen vorm is. Klager komt echter voor deze vorm van verlof niet

in aanmerking, nu artikel 14 van de Regeling uitgaat van een strafrestant en klager levenslang is gestraft. Bovendien vormt klagers ongewenstverklaring ingevolge artikel 4, aanhef en onder l van de Regeling een contra-indicatie voor verlening van algemeen verlof. Voor zover klagers verzoek dient te worden opgevat als een verzoek om strafonderbreking op grond van artikel 40a van de Regeling overweegt de beroepscommissie dat klager voor deze vorm van verlof evenmin in aanmerking komt. Immers op grond van dit artikel kan strafonderbreking worden verleend indien de gedetineerde, bij een gevangenisstraf van meer dan drie jaar, minimaal twee derde van zijn straf heeft ondergaan.
Derhalve blijven over: de mogelijkheid van incidenteel verlof en de mogelijkheid van strafonderbreking op grond van artikel 34 van de Regeling, zo nodig onder voorwaarden.

4.5. Incidenteel verlof

Incidenteel verlof kan ingevolge artikel 21, eerste lid, van de Regeling worden verleend voor het bijwonen van gebeurtenissen in de persoonlijke sfeer van de gedetineerde, waarbij zijn aanwezigheid noodzakelijk is. Ingevolge het tweede lid van dat artikel kan incidenteel verlof indien nodig onder begeleiding of bewaking plaatsvinden. Ingevolge het derde lid wordt incidenteel verlof niet verleend, indien de gedetineerde binnen een maand na de beoogde verlofdatum in aanmerking komt voor invrijheidstelling of regimesgebonden of algemeen verlof. In de artikelen 22 tot en met 31 van de Regeling is voorts een aantal gevallen opgesomd waarin incidenteel verlof kan worden verleend. Die opsomming is niet limitatief.

In de toelichting op artikel 21 van de Regeling is vermeld dat het incidenteel verlof beoogt de gedetineerde in staat te stellen om bijzondere gebeurtenissen in de persoonlijke sfeer bij te wonen, althans voor zover zijn aanwezigheid daarbij om redenen van humane aard of met het oog op resocialisatie noodzakelijk wordt geacht. Incidenteel verlof is in beginsel mogelijk voor alle categorieën gedetineerden ongeacht hun titel tot vrijheidsbeneming of het voor de gedetineerde vereiste beveiligingsniveau.
Nu resocialisatie noodzakelijk wordt geacht en incidenteel verlof mogelijk is, is de beroepscommissie van oordeel dat incidenteel verlof in dit geval een passende verlofvorm is. Hierbij is in aanmerking genomen dat dit verlof indien nodig onder begeleiding of bewaking kan plaatsvinden. De beroepscommissie acht het hiertoe aangewezen dat de invulling van het verlof, naar aard en frequentie, wordt opgenomen in het detentieplan van klager.
Voor zover de Staatssecretaris heeft aangevoerd dat klagers ongewenstverklaring ingevolge artikel 4, aanhef en onder l, van de Regeling aan de verlening van (incidenteel) verlof in de weg staat, overweegt de beroepscommissie dat zij genoemde reden niet doorslaggevend acht nu de Staatssecretaris de mogelijkheid heeft in uitzonderlijke omstandigheden (bijzondere) toestemming aan klager te verlenen Nederlands grondgebied te betreden. Ook verwijst de beroepscommissie naar een

eerdere uitspraak waarin de Minister kennelijk niet van oordeel was dat de ongewenstverklaring aan de verlening van (begeleid) incidenteel verlof in de weg stond (uitspraak 27 november 2007, nr. 07/3053/GV).

4.6. Strafonderbreking
Nu de beroepscommissie incidenteel verlof een passende vorm van verlof acht behoeft de mogelijkheid van strafonderbreking op grond van artikel 34 van de Regeling geen onderzoek meer.

4.7. Eindoordeel
Gelet op het voorgaande is de beroepscommissie dan ook van oordeel dat het beroep gegrond is.

Zaaknummer:
14/4482/TA

Datum uitspraak:
13 mei 2015

Beroepscommissie:
Woensel, mr. A.M. van
Bos, drs. W.A.Th.
Schaap-Meulemeester, mr. C.A.M.
Bruin, mr. S.A.H. de (secr.)

Beklagcommissie:
beklagcommissie bij het FPC De Rooyse Wissel te Venray

Trefwoorden:
Bewegingsvrijheid afdelingsarrest

Artikelen:
Bvt art. 33

Samenvatting:
Niet gemotiveerd waarom naast drugsmaatregel tevens afdelingsarrest is opgelegd. Pas bij de beroepszitting gegeven nadere toelichting kan motiveringsgebrek niet herstellen, onvoldoende is weersproken dat klager vaker urinecontrole had en bij positieve uitslag geen afdelingsarrest werd opgelegd. Beroep hoofd inrichting ongegrond.

Rechtsoverwegingen:
Het gebruik van drugs in de inrichting heeft een ontregelend effect op de inrichting en de verpleegden en derhalve kan het opleggen van beperkende maatregelen als reactie op de handel in en/of het gebruik van drugs in de regel niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. In de onderhavige zaak is in de 'mededeling maatregel' van 2 mei 2014 evenwel niet gemotiveerd waarom in klagers geval naast het opleggen van een bewegingsbeperkende drugsmaatregel tevens is besloten afdelingsarrest op te leggen. Ook bij de behandeling van de klacht door de beklagcommissie is dit niet nader toegelicht. Pas ter zitting van de beroepscommissie is namens de inrichting aangevoerd dat klager eerder meermalen drugs had gebruikt en dat hij net was overgeplaatst naar een andere afdeling, waaruit het opleggen van afdelingsarrest valt te verklaren. De beroepscommissie is van oordeel dat de pas bij gelegenheid van haar zitting gegeven nadere toelichting op de opgelegde maatregel het gebrek in de motivering daarvan in de 'mededeling maatregel' niet kan herstellen, mede in aanmerking genomen dat door klager is gesteld en onvoldoende is weersproken,

dat hij vaker op de onderhavige afdeling een urinecontrole had gehad en dat toen bij een positieve uitslag geen afdelingsarrest werd opgelegd. Het beroep van het hoofd van de inrichting zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:
15/0068/TA

Datum uitspraak:
30 april 2015

Beroepscommissie:
Woensel, mr. A.M. van
Bos, drs. W.A.Th.
Schaap-Meulemeester, mr. C.A.M.
Bruin, mr. S.A.H. de (secr.)

Trefwoorden:
Verlof proefverlof; Ontvankelijkheid materieel

Artikelen:
Bvt art. 50

Samenvatting:
Geen recht op verlofverlening in wet- of regelgeving. T.a.v. aan het verlof verbonden specifieke voorwaarden geen sprake van enig recht waarop aanspraak kan worden gemaakt. Beroep inrichting gegrond, klager alsnog niet-ontvankelijk in beklag over aanpassing verloftijden.

Rechtsoverwegingen:
Noch in de Bvt noch in andere wet- of regelgeving of verdrag is een recht op verlofverlening neergelegd, zodat ook ten aanzien van specifieke voorwaarden, te verbinden aan te verlenen verlof, geen sprake is van enig recht waarop aanspraak kan worden gemaakt. Klager zal daarom alsnog niet-ontvankelijk in zijn beklag worden verklaard.

Zaaknummer:
14/4098/TA

Datum uitspraak:
29 april 2015

Beroepscommissie:
Bakker, mr.drs. F.A.M.
Niederer, mr. J.M.L.
Raes, dr. B.C.M.
Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Beklagcommissie:
beklagcommissie bij FPC Van der Hoeven Kliniek te Utrecht

Trefwoorden:
Dwangmedicatie; Tegemoetkoming financieel

Artikelen:
EVRM art. 8 lid 2; Bvt art. 16b, onder a; BW 7:457 lid 1

Samenvatting:
In inrichtingsblad vermelden van (voorgenomen) a-dwangbehandeling is grove schending van klagers privacy die niet is te rechtvaardigen en in strijd is met de geheimhoudingsplicht. Beroep gegrond en tegemoetkoming € 25, =. Vermelden dat klager niet naar arbeid gaat en laat naar bed gaat is eveneens schending van klagers privacy. Beroep gegrond en tegemoetkoming € 5,=.

Rechtsoverwegingen:
Ten aanzien van het beklag als vermeld onder a. overweegt de

beroepscommissie het volgende.
De beroepscommissie neemt als vaststaand aan dat regelmatig in het inrichtingsblad, dat onder medepatiënten en personeelsleden wordt verspreid, is vermeld dat klager niet naar de arbeid gaat alsmede dat klager laat naar bed gaat. Het verspreiden van deze gegevens onder medeverpleegden vormt naar het oordeel van de beroepscommissie een schending van klagers privacy.
De vraag is of deze schending te rechtvaardigen is. Naar het oordeel van de beroepscommissie is dat niet het geval. Weliswaar heeft de inrichting aangegeven dat in het kader van de gezamenlijke verantwoordelijkheid van personeel en patiënten voor de orde en veiligheid in de inrichting deze informatie over klager wordt verspreid, maar in hoeverre deze informatie noodzakelijk is voor het handhaven van de orde en veiligheid in dit concrete geval is niet terug te vinden. Dat het belang evident is - zonder meer - is niet evident. Evenmin kan deze schending van klagers privacy worden gegrondvest op één van de andere uitzonderingsgronden als vermeld in artikel 8, tweede lid, van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het argument van de inrichting dat de voorgestane handelwijze onderdeel uitmaakt van de behandelfilosofie kan gelet op het vorenstaande de schending van klagers privacy niet rechtvaardigen.
De beroepscommissie zal het beroep dan ook gegrond verklaren, de uitspraak van de beklagcommissie op dit onderdeel vernietigen en het beklag alsnog gegrond verklaren. Nu de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing(en) niet meer ongedaan gemaakt kunnen worden ziet de beroepscommissie aanleiding voor het toekennen van een tegemoetkoming. In aanmerking genomen dat geen sprake is van een grove schending van klagers privacy – de in het inrichtingsblad vermelde informatie is feitelijk correcte informatie, bevat geen beschuldiging en is niet van heel vertrouwelijke aard – bepaalt de beroepscommissie de hoogte van de tegemoetkoming op € 5,=.

Ten aanzien van het beklag als vermeld onder b. overweegt de beroepscommissie het volgende.
De beklagcommissie heeft klager in dit onderdeel van zijn klacht niet-ontvankelijk verklaard, omdat klager zijn klacht in het klaagschrift onvoldoende heeft gespecificeerd. Ter zitting heeft klager zijn beklag nader geconcretiseerd door te stellen dat de klacht betrekking heeft op de, kort voor het indienen van het klaagschrift, in het inrichtingsblad gedane mededelingen over de (voorgenomen) beslissing om ten aanzien van klager a-dwangbehandeling toe te passen. De inrichting heeft dit niet bestreden en ter zitting de gelegenheid gekregen haar standpunt omtrent deze beslissing(en) naar voren te brengen, hetgeen hierboven is weergeven. Gelet op het vorenstaande zal de beroepscommissie klager alsnog ontvangen in zijn beklag.

Het in de inrichting bekend maken van de (voorgenomen) dwangbehandeling vormt naar het oordeel van de beroepscommissie een grove schending van klagers privacy, welke schending niet te rechtvaardigen is. Immers, niet gebleken is dat het verspreiden van deze gegevens onder medeverpleegden

noodzakelijk is in het belang van de handhaving van de orde en veiligheid in de inrichting en deze schending kan evenmin worden gegrondvest op één van de andere uitzonderingsgronden als vermeld in artikel 8, tweede lid, van het EVRM. Het argument van de inrichting dat de voorgestane handelwijze onderdeel uitmaakt van de behandelfilosofie kan gelet op het vorenstaande de schending van klagers privacy niet rechtvaardigen.

Daarnaast is naar het oordeel van de beroepscommissie het in de inrichting bekend maken van een (voorgenomen) beslissing tot a-dwangbehandeling in strijd met het bepaalde in artikel 7:457, eerste lid, van het Burgerlijk Wetboek. Het aan anderen (niet zijnde (mede)behandelaars) verstrekken van medische informatie over een patiënt kan alleen indien de patiënt hiervoor toestemming heeft verleend, dan wel indien de patiënt geen toestemming heeft verleend, maar verstrekking op grond van de wet verplicht is. Vast staat dat klager geen toestemming heeft verleend voor verstrekking van deze informatie en dat geen wettelijke bepaling het hoofd van de inrichting er toe verplicht informatie over een toe te passen a-dwangbehandeling onder medepatiënten te verspreiden. Ook is niet gebleken dat sprake is van een situatie waarin er ernstig (levens) gevaar voor anderen is, waardoor de geheimhoudingsplicht zou mogen worden doorbroken.

Gelet op het vorenstaande zal de beroepscommissie het beroep gegrond verklaren, de uitspraak van de beklagcommissie vernietigen, klager voor onderdeel b alsnog ontvankelijk verklaren in zijn beklag en het beklag gegrond verklaren. Nu de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing(en) niet meer ongedaan gemaakt kunnen worden ziet de beroepscommissie aanleiding voor het toekennen van een tegemoetkoming. Zij zal, in aanmerking genomen de ernst van de privacy schending, aan klager een tegemoetkoming toekennen van € 25,=.

Zaaknummer:
14/4209/TA

Datum uitspraak:
13 april 2015

Beroepscommissie:
Bakker, mr.drs. F.A.M.
Niederer, mr. J.M.L.
Raes, dr. B.C.M.
Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Beklagcommissie:
beklagcommissie bij FPC Van der Hoeven Kliniek te Utrecht

Trefwoorden:
Ontvankelijkheid materieel; Telefoon

Artikelen:
Bvt art. 38; EVRM art. 8

Samenvatting:
Klager is op goede gronden niet-ontvankelijk verklaard in beklag over algemeen telefoonbeleid, nu (vooralsnog) niet is gebleken van strijd met hogere wet- of regelgeving. Wel aangewezen dat inrichting meer erop zal toezien dat klager met behoud van

voldoende privacy kan telefoneren.

Rechtsoverwegingen:
Klagers klacht heeft betrekking op algemeen, voor alle op zijn afdeling verblijvende verpleegden geldend, beleid. Over algemeen beleid kan niet worden geklaagd, tenzij dit beleid in strijd is met wet- of regelgeving van hogere orde. Van strijd met hogere wet- of regelgeving is naar het oordeel van de beroepscommissie (vooralsnog) niet gebleken. De beklagcommissie heeft klager derhalve op goede gronden niet-ontvankelijk verklaard in zijn beklag. Het beroep zal dan ook ongegrond worden verklaard en de uitspraak van de beklagcommissie zal worden bevestigd.

Ten overvloede overweegt de beroepscommissie als volgt. Ingevolge artikel 38, eerste lid, van de Bvt heeft een verpleegde recht om te telefoneren naar personen buiten de inrichting. De beroepscommissie acht van belang dat verpleegden van dit recht om te telefoneren gebruik kunnen maken op een wijze waarbij hun recht op privacy in voldoende mate wordt gewaarborgd. Ter zitting heeft klager verklaard – en dit is door de inrichting niet weersproken – dat hij meermalen telefoongesprekken heeft moeten voeren in het bijzijn van medeverpleegden, omdat die medeverpleegden de ruimte waarin de telefoon aanwezig is desgevraagd niet hebben willen verlaten. De beroepscommissie acht dit een onwenselijke situatie die bij voortduring strijd kan opleveren met klagers recht op privacy. Gelet hierop acht zij aangewezen dat de inrichting (en dan vooral het personeel) meer dan thans het geval is erop zal toezien dat klager met behoud van voldoende privacy kan telefoneren met zijn netwerk

---

Zaaknummer:
14/4210/TA

Datum uitspraak:
3 april 2015

Beroepscommissie:
Bakker, mr.drs. F.A.M.
Niederer, mr. J.M.L.
Raes, dr. B.C.M.
Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Beklagcommissie:
beklagcommissie bij FPC Van der Hoeven Kliniek te Utrecht

Trefwoorden:
Post; Tegemoetkoming financieel

Artikelen:
Bvt art. 35

Samenvatting:
Postmaatregel controle inkomende post op bijgesloten voorwerpen is geruime tijd toegepast, maar niet doelmatig gebleken. Gelet hierop langdurig, stelselmatig en ongelimiteerd toepassen van postmaatregel onredelijk. Beroep gegrond en tegemoetkoming € 10,=.

Rechtsoverwegingen:
De beroepscommissie acht niet onbegrijpelijk dat de inrichting na klagers binnenkomst enige tijd gebruik heeft gemaakt van haar bevoegdheid ingevolge artikel 35, tweede lid, van de Bvt om klagers inkomende post op aanwezigheid van bijgesloten voorwerpen te onderzoeken. Immers,

er bestond toen nog een onvoldoende beeld over klager en klager heeft vlak na zijn binnenkomst positief gescoord op het gebruik van softdrugs.

Gebleken is evenwel dat deze postmaatregel, die reeds sinds november 2013 ten aanzien van klager wordt toegepast, weinig resultaat heeft opgeleverd; er is nooit contrabande aangetroffen in klagers inkomende post en de postmaatregel heeft (kennelijk) niet geleid tot een beter inzicht in klagers 'handel en wandel'. De postmaatregel is dus niet doelmatig gebleken. Tegen deze achtergrond bezien en in aanmerking genomen het beginsel van minimale beperkingen (artikel 2, tweede lid, Bvt) is de beroepscommissie van oordeel dat het zo langdurig, stelselmatig en ongelimiteerd toepassen van deze postmaatregel ten aanzien van klager dient te worden aangemerkt als onredelijk en onbillijk. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard, de uitspraak van de beklagcommissie zal worden vernietigd en het beklag zal alsnog gegrond worden verklaard. De beroepscommissie kent aan klager, vanwege het door hem geleden ongemak, een tegemoetkoming toe van € 10,=.

Ten overvloede overweegt de beroepscommissie dat het vorenstaande niet uitsluit dat de inrichting steekproefsgewijs klagers inkomende post kan onderzoeken op de aanwezigheid van bijgesloten voorwerpen.

Zaaknummer:
14/4067/TA

Datum uitspraak:
2 april 2015

Beroepscommissie:
Bakker, mr.drs. F.A.M.
Niederer, mr. J.M.L.
Raes, dr. B.C.M.
Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Beklagcommissie:
beklagcommissie bij FPC Van der Hoeven Kliniek te Utrecht

Trefwoorden:
Voorwerpen op cel; Schade; Tegemoetkoming financieel

Artikelen:
Bvt art. 29, 66, 69

Samenvatting:
Uitvoering kamercontrole niet voldoende zorgvuldig gelet op onderzoek in elektronische apparatuur door inrichting i.p.v. gespecialiseerd extern bedrijf. Beroep gegrond. € 50,= tegemoetkoming voor ongemak door vervallen fabrieksgarantie. Schadevergoedingsaspecten niet meegewogen nu schade niet eenvoudig is vast te stellen. .

Rechtsoverwegingen:
Ten aanzien van het beklag als vermeld onder a. en c. overweegt de beroepscommissie het volgende. Bij uitspraak van 19 december 2014 (kenmerk 14/3637/TA) heeft de beroepscommissie geoordeeld dat de inrichting klager in redelijkheid heeft

kunnen verdenken van (betrokkenheid bij) verboden handel in de inrichting. Gelet hierop heeft de inrichting in redelijkheid kunnen beslissen om klagers kamer te controleren.

Voor wat betreft het beklag over klagers matras (onderdeel c.) overweegt de beroepscommissie als volgt. Uit de e-mail van de inrichting aan de beklagcommissie van 3 september 2014 blijkt dat de matras van klager is beschadigd. Echter, op basis van de stukken en de ter zitting verschafte informatie is niet vast komen te staan dat die schade door toedoen van de inrichting is ontstaan. Gelet hierop zal de beroepscommissie het beroep inzake het beklag onder c. ongegrond verklaren en de uitspraak van de beklagcommissie in zoverre bevestigen.

Voor wat betreft het beklag over klagers elektronische apparatuur (onderdeel a.) overweegt de beroepscommissie als volgt. De inrichting heeft ter zitting verklaard – en dit is door klager niet weersproken – dat het personeel tijdens de controle van klagers kamer heeft geconstateerd dat de inrichtingsverzegeling van klagers apparatuur te los zat. Gelet hierop en in aanmerking genomen de aard van de verdenking jegens klager, acht de beroepscommissie begrijpelijk dat de inrichting in klagers apparatuur heeft willen kijken.
Een feit van algemene bekendheid is dat (de inhoud van) elektronische apparatuur als die van klager zeer gevoelig en kwetsbaar is en dat dergelijke apparatuur met grote voorzichtigheid en zorgvuldigheid – in de meeste gevallen met speciaal gerei – moet worden geopend. In dit licht bezien acht de beroepscommissie aangewezen dat indien een verpleegde uitdrukkelijk bezwaar maakt tegen het openen van zijn apparatuur door de inrichting, de inrichting het onderzoek in elektronische apparatuur laat verrichten door een extern bedrijf dat de specifieke expertise hiervoor in huis heeft. Dit geldt te meer indien – zoals in onderhavige zaak het geval is – de betreffende apparatuur nog onder de fabrieksgarantie valt.
Nu de apparaten van klager, ondanks zijn uitdrukkelijke bezwaar hiertegen, door de technische dienst van de inrichting – en dus niet door een gespecialiseerd bedrijf – zijn geopend, is de beroepscommissie van oordeel dat de uitvoering van de kamercontrole op dit onderdeel niet voldoende zorgvuldig is geweest. Gelet hierop zal de beroepscommissie het beroep inzake het beklag onder a. gegrond verklaren, de uitspraak van de beklagcommissie op dit onderdeel vernietigen en het beklag onder a. alsnog gegrond verklaren.

Beoordeeld dient te worden of aan klager een tegemoetkoming toekomt. Klager heeft gesteld dat bij de kamercontrole zijn elektronische apparatuur is beschadigd en dat hij die schade van de inrichting vergoed wil krijgen. Uitgangspunt is dat een tegemoetkoming is bedoeld voor door een verpleegde ondervonden ongemak. De beroepscommissie ziet aanleiding voor het toekennen van een tegemoetkoming, nu klager ongemak heeft ondervonden doordat de fabrieksgarantie op zijn elektronische apparaten is komen te vervallen als gevolg van de handelwijze van de inrichting. De beroepscommissie

kent aan klager om die reden een tegemoetkoming toe van € 50,=.

In geval sprake is van schade en indien die schade eenvoudig is te begroten, is er aanleiding schadevergoedingsaspecten te betrekken bij de bepaling van de hoogte van de tegemoetkoming. Hoewel mede gelet op het vorenstaande niet uit te sluiten is dat klagers apparatuur is beschadigd, is de omvang van de door klager gestelde schade niet eenvoudig vast te stellen. Om die reden worden geen schadevergoedingsaspecten betrokken bij de bepaling van de hoogte van de tegemoetkoming.
Ten overvloede overweegt de beroepscommissie dat voor het verkrijgen van een schadevergoeding andere wegen open staan, zoals een verzoek aan het hoofd van de inrichting om de schade te vergoeden dan wel de gang naar de civiele rechter.

Zaaknummer:
14/4335/TA

Datum uitspraak:
31 maart 2015

Beroepscommissie:
Jörg, mr. N.
Raes, dr. B.C.M.
Schaap-Meulemeester, mr. C.A.M.
Kokee, R. mr. (secr.)

Beklagcommissie:
beklagcommissie bij FPC De Rooyse Wissel te Venray

Trefwoorden:
Bewegingsvrijheid afdelingsarrest; Bewegingsvrijheid afzondering en separatie; Bezoek

Artikelen:
Bvt art. 33, 34, 37

Samenvatting:
Moeizame dynamiek, impasse en gebrek aan wederzijds vertrouwen tussen inrichting en klager. Bemiddeling had mogelijk tot een betere uitkomst geleid. Beroepscommissie beoordeelt klachten op onderbouwing beslissingen door concrete feiten. Gelet hierop beroep deels gegrond en deels ongegrond. Geen tegemoetkoming omdat klager het vooral te doen is om verkrijgen immateriële genoegdoening.

Rechtsoverwegingen:
Klager heeft verzocht getuigen te horen. Uit de door klager ter zitting van de beroepscommissie gegeven toelichting leidt de beroepscommissie af dat de af te leggen verklaringen niet zozeer zullen zien op wat feitelijk heeft plaatsgevonden, maar veeleer hoe deze feiten dienen te worden gewaardeerd. Dit blijkt reeds uit de veelomvattende toelichting die klager heeft gegeven op tal van gesprekken en gebeurtenissen in de inrichting. Het verzoek zal daarom worden afgewezen.

Uit de stukken en de ter zitting van de beroepscommissie gegeven toelichtingen komt een tamelijk complexe situatie naar voren. Klager voelt zich slachtoffer van de wijze waarop de inrichting is omgegaan met het overlijden van zijn vader. Zo heeft klager geen verlof gekregen om naar de begrafenis te

gaan. Toen zijn moeder enige tijd na de begrafenis op bezoek kwam is zij in de ogen van klager zeer onheus bejegend. Klager heeft hierop op een wijze gereageerd die door de inrichting als problematisch is ervaren en tot tal van beperkende maatregelen heeft geleid. Beide partijen houden vast aan hun initiële standpunten. Voor klager is dat de erkenning dat hij onrechtvaardig is behandeld, voor de inrichting is dat de voorwaarde dat eerst een open verstandhouding en goede samenwerking met klager moeten worden bereikt. Aldus is een moeizame dynamiek ontstaan, die geleid heeft tot een impasse, die kennelijk pas kon worden doorbroken door klagers overplaatsing naar De Woenselse Poort.

De aan klager opgelegde beperkingen (separatie, afzondering en afdelingsarrest) kunnen worden opgelegd – kort gezegd – uit veiligheidsoverwegingen gelet op de gevaarlijkheid van de verpleegde, of uit oogpunt van de handhaving van de orde of de veiligheid in de inrichting. In de toelichting van het hoofd van de inrichting komt veelvuldig naar voren dat klagers gedrag niet goed was in te schatten, dat hij dwingend en dreigend overkwam en enkel functioneel in zijn contact met de inrichtingsmedewerkers was. Klager stelt dat de verstandhouding met de inrichting vanaf zijn binnenkomst in de inrichting op 20 juni 2013 niet goed was. Tegen deze achtergrond sluit de beroepscommissie niet uit dat de inrichting het feitelijk waargenomen gedrag niet altijd op juiste wijze heeft geïnterpreteerd. Het feit dat beide partijen elkaar niet weten te vinden, lijkt terug te voeren op een gebrek aan wederzijds vertrouwen. Vertrouwen bij klager dat de inrichting het beste met hem voor had; en bij de inrichting dat het overlijden van zijn vader voor klager meer betekenis had dan hij liet zien. Bemiddeling kan in zulke situaties mogelijk een betere uitkomst bieden dan het beklagrecht. Dit laatste is evenwel door klager ingeroepen zodat de beroepscommissie de klachten dient de beoordelen. Daarbij staat centraal of de bestreden beslissingen voldoende worden onderbouwd door concrete feiten. Dit leidt tot het volgende oordeel.

a.
Aan klager is op 26 augustus 2013 een afzonderingsmaatregel opgelegd, omdat hij dwingend en boos werd, nadat hem was uitgelegd dat de kans op extra incidenteel verlof in verband met de komende begrafenis van zijn vader klein was. Volgens de inrichting reageerde klager met de woorden: “als het verlof niet doorgaat, is het oorlog”. Volgens de inrichting was klagers toestand dermate dat hij niet op de groep kon verkeren. De beroepscommissie is van oordeel dat de beslissing voldoende feitelijk is onderbouwd en niet als onredelijk of onbillijk kan worden aangemerkt. Het beroep zal derhalve in zoverre ongegrond worden verklaard.

b.
Aan klager is op 15 september 2013 een maatregel van afzondering en op 16 september 2013 een maatregel van separatie opgelegd. Tijdens een bezoek van klagers moeder op 14 september 2013, waarbij de moeder emotioneel werd, reageerde klager agressief naar het personeel. In de schriftelijke mededeling van de

afzonderingsmaatregel staat hierover: "U schreeuwde en kwam fysiek zo dichtbij personeel dat de neuzen elkaar bijna raakten". Op 16 september 2013 hoorde sociotherapie het gerucht dat klager medepatiënten geld had aangeboden om het hoofd behandeling iets aan te doen. Klager wilde niet met sociotherapie praten. Op 3 oktober 2013 is de separatie beëindigd. De beroepscommissie is van oordeel dat het incident voldoende feitelijk is onderbouwd. De beslissingen tot oplegging van de afzonderingsmaatregel en separatie kunnen derhalve niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Het beroep zal derhalve in zoverre ongegrond worden verklaard.

c.
Na een bezoek van klagers moeder op 14 september 2013 ontstond onrust. Klager vergeleek de afdeling met Auschwitz. Klagers moeder beaamde dit. Dit gebeurde op de afdeling in bijzijn van andere patiënten, waardoor een ongewenste sfeer ontstond. De beslissing van de inrichting om bezoek van klagers moeder naar aanleiding van deze gebeurtenis voor een bepaalde periode te weigeren is naar het oordeel van de beroepscommissie niet onredelijk. Het beroep zal dus in zoverre ongegrond worden verklaard.

d. en e.
Op 3 oktober 2013 is klager afgezonderd. Klager was volgens de inrichting wisselend "in contact". Op momenten was klager erg dwingend en maakte de indruk erg gespannen te zijn. De inrichting meldt dat klager niet scheldt of dreigt. De beroepscommissie is van oordeel dat het hoofd van de inrichting onvoldoende feiten heeft aangedragen, die duiden op een concreet gevaar of (dreiging van de) verstoring van de orde of de veiligheid in de inrichting. Het beroep dient derhalve in zoverre gegrond te worden verklaard. De uitspraak van de beklagcommissie zal worden vernietigd en het beklag zal in zoverre alsnog gegrond worden verklaard. Nu het klager vooral te doen is om het krijgen van immateriële genoegdoening, zijn geen termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming aan klager.

f.
Aan klager is op 23 oktober 2013 een maatregel van afdelingsarrest opgelegd. Ook is er toezicht uitgeoefend tijdens het bezoek. Volgens de inrichting geeft klager geen openheid over de vermoedelijke dreigementen in de richting van zijn hoofd behandeling. Voorts zet hij een negatieve sfeer neer op de groep. De inrichting noemt enkele voorbeelden. Klager zou na een weigering zijn blokken te volgen op negatieve toon gezegd hebben: "zo, nu hebben jullie weer wat te schrijven, he?!". Ook zou klager in negatieve zin een medepatiënt hebben beïnvloed over het aflossen van een schuld. Verder zou klager op een negatieve manier zijn medepatiënten een advies over juridische zaken hebben gegeven. Ook zou klager een sociotherapeut met een strakke blik hebben aangesproken toen klager last had van de muziek van een medepatiënt. De beroepscommissie is van oordeel dat in het voorgaande onvoldoende concrete aanknopingspunten zijn te vinden die duiden op een concreet gevaar of (dreiging van de) verstoring van de orde

of de veiligheid in de inrichting. Het beroep dient daarom in zoverre gegrond te worden verklaard. De uitspraak van de beklagcommissie zal worden vernietigd en het beklag zal in zoverre alsnog gegrond worden verklaard. Nu het klager vooral te doen is om het krijgen van immateriële genoegdoening, zijn geen termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming aan klager.

g.
Op 15 december 2013 is aan klager een maatregel van afzondering opgelegd nadat door het personeel was geconstateerd dat in de televisie een kopje water was gegooid, de muiskabel was verbogen en de afstandsbediening van een medepatiënt kapot was gemaakt en in de vuilnisbak was gegooid. Volgens de inrichting waren klager en een medepatiënt de enigen die die ochtend op de groep waren. Gelet op deze concrete feiten heeft het hoofd van de inrichting in redelijkheid kunnen besluiten klager af te zonderen. Het beroep zal derhalve in zoverre ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:
14/4489/TA

Datum uitspraak:
26 maart 2015

Beroepscommissie:
Jörg, mr. N.
Raes, dr. B.C.M.
Schaap-Meulemeester, mr. C.A.M.
Kokee, R. mr. (secr.)

Beklagcommissie:
beklagcommissie bij FPC De Rooyse Wissel te Venray

Trefwoorden:
Ontvankelijkheid materieel; Persoonlijke verblijfsruimte

Artikelen:
Bvt art. 29 lid 1

Samenvatting:
Kamercontrole vormt inbreuk op klagers recht op eerbiediging van zijn persoonlijke levenssfeer. Wettelijke rechtvaardigingsgrond voor inbeuk aanwezig. Gelet op doel kamercontrole beslissing niet onredelijk of onbillijk. Klager alsnog ontvankelijk in beklag, maar beklag ongegrond.

Rechtsoverwegingen:
Op grond van artikel 56, eerste lid, aanhef en onder e, van de Bvt kan een verpleegde bij de beklagcommissie beklag doen over een beslissing van het hoofd van de inrichting die een beperking inhoudt van een recht, dat hem op grond van een bij of krachtens de Bvt gegeven voorschrift dan wel enig ander wettelijk voorschrift of een, een ieder verbindende, bepaling van een in Nederland geldend verdrag toekomt.

Op 3 juli 2014 heeft het hoofd van de inrichting besloten tot een controle van klagers persoonlijke verblijfsruimte. Klager stelt dat de kamercontrole een inbreuk maakt op zijn recht op eerbiediging van zijn persoonlijke levenssfeer. Dit recht wordt beschermd in onder meer artikel 10 van de Grondwet (Gw) en artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten

van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Gelet hierop en op voormeld artikel 56, eerste lid, onder e, van de Bvt had klager in zijn beklag moeten worden ontvangen. De uitspraak van de beklagcommissie zal derhalve worden vernietigd en de beroepscommissie zal het beklag alsnog inhoudelijk beoordelen.

Aan het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer kunnen beperkingen worden gesteld (artikel 10, eerste lid, Gw en artikel 8, tweede lid, EVRM). In onderhavige zaak biedt artikel 29, eerste lid, van de Bvt de benodigde wettelijke grondslag. Op de in dit artikel genoemde gronden kan het hoofd van de inrichting de persoonlijke verblijfsruimte van een verpleegde op de aanwezigheid van voorwerpen, die niet in zijn bezit mogen zijn, onderzoeken. Het hoofd van de inrichting heeft besloten tot de kamercontrole, omdat - zo begrijpt de beroepscommissie - het vermoeden bestond dat klager in het bezit zou zijn van een mobiele telefoon, hetgeen in de inrichting niet is toegestaan. Enkele dagen voor de kamercontrole zou klager via een buitenlijn telefonisch contact hebben gezocht met de financieel medewerker van de inrichting. De beroepscommissie begrijpt dat de doorzoeking van de kamer heeft plaatsgevonden ter handhaving van de orde en veiligheid in de inrichting, als bedoeld in artikel 29, eerste lid jo. artikel 23, eerste lid, van de Bvt.
Op grond van het vorenstaande is de beroepscommissie van oordeel dat weliswaar klagers recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer is geschonden, maar dat hiervoor een wettelijke rechtvaardigingsgrond bestaat. De beslissing van het hoofd van de inrichting tot het houden van de kamercontrole kan derhalve, gelet op het doel van de controle en bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, niet als onredelijk en onbillijk worden aangemerkt. Het beklag zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:
15/1015/STA

Datum uitspraak:
3 april 2015

Beroepscommissie:
Bakker, mr.drs. F.A.M.
Kokee, R. mr. (secr.)

Trefwoorden:
Verlof proefverlof

Artikelen:
Bvt art. 53 lid 3

Samenvatting:
Intrekking transmuraal verlof. Volgens gewijzigd beleid kan vreemdeling na aanzegging van beëindiging verblijfsrecht enkel in aanmerking komen voor begeleid verlof. Risicoprofiel verandert door gewijzigd resocialisatieperspectief. Te verwachten dat machtiging transmuraal verlof wordt ingetrokken. Afwijzing verzoek.

Rechtsoverwegingen:
De voorzitter stelt voorop dat in het kader van het verzoek om schorsing van een beslissing van het hoofd van de inrichting slechts ruimte bestaat voor een voorlopige beoordeling en dat

de zaak niet ten gronde kan worden onderzocht en beslist. Aan de orde is daarom slechts de vraag of de beslissing tot intrekking van het transmuraal verlof zodanig onredelijk is dat er een spoedeisend belang is om thans over te gaan tot schorsing van die beslissing van het hoofd van de inrichting. Naar het oordeel van de voorzitter is dat, mede gelet op de inlichtingen van het hoofd van de inrichting, niet het geval. Uit de door het hoofd van de inrichting overgelegde stukken wordt duidelijk dat het verblijfsrecht van verzoeker mogelijk wordt beëindigd. In het kader van deze procedure zal verzoeker door de vreemdelingenpolitie worden gehoord. Het door de Staatssecretaris gevoerde beleid houdt in dat na de aanzegging van de mogelijke beëindiging van het verblijfsrecht, de verpleegde slechts in aanmerking zou kunnen komen voor een machtiging begeleid verlof. Het risicoprofiel van verzoeker verandert door de wijziging van het resocialisatieperspectief. Gelet hierop en artikel 2, zesde lid, onder a van de Verlofregeling TBS in verbinding met artikel 53, derde lid, eerste volzin van het Reglement verpleging ter beschikking gestelden is te verwachten dat verzoekers machtiging die de grondslag vormde voor het door hem genoten transmuraal verlof, zal worden ingetrokken. Naar het voorlopig oordeel van de voorzitter is de intrekking van het transmuraal verlof en daaraan gekoppeld de terugplaatsing van verzoeker naar FPC Veldzicht derhalve niet onredelijk of onbillijk. Het verzoek zal daarom worden afgewezen.

Zaaknummer:
14/4631/JA

Datum uitspraak:
21 april 2015

Beroepscommissie:
Koens, mr. M.J.C.
Boer, prof.dr. F.
Heddema, drs. H.A.
Bevaart, mr. E.W. (secr.)

Beklagcommissie:
beklagcommissie bij j.j.i. Teylingereind te Sassenheim

Trefwoorden:
ontvankelijkheid materieel

Artikelen:
Bjj art. 65

Samenvatting:
Door feitelijke gedraging van docent en groepsleiding moest klager tegen zijn individuele schoolprogramma in naar school. Geen beslissing directeur, klager niet-ontvankelijk in klacht. Ten overvloede: indien wel beslissing dan zou die niet vallen onder art. 65 Bjj. Beroep directeur gegrond.

Rechtsoverwegingen:
Vast staat dat klager volgens zijn individuele schoolprogramma de twee eerste uren op dinsdagen niet naar school hoeft, maar op dinsdag 28 oktober 2014 volgens de docent en de groepsleiding wel naar school moest. Klager is met de groepsleiding meegegaan omdat hij wist dat anders een sanctie zou volgen. Eenmaal op school bleek dat sprake was van

een vergissing, zijn hem excuses aangeboden en is klager direct weer naar zijn kamer teruggegaan. Klager is door de vergissing een aantal minuten van zijn kamer geweest.

Beklag kan krachtens artikel 65, eerste lid, Bjj alleen worden ingediend tegen de in dat artikel genoemde beslissingen van de directeur. Naar het oordeel van de beroepscommissie is in dit geval geen sprake van een beslissing die door of namens de directeur is genomen, maar van een feitelijke gedraging van personeel waarvoor de directeur niet verantwoordelijk is te houden. Klager had om die reden niet in zijn klacht ontvangen mogen worden. Het beroep van de directeur is daarom gegrond.

Ten overvloede wordt overwogen dat, als wel sprake zou zijn geweest van een door of namens de directeur genomen beslissing, klager evenmin in zijn beklag had kunnen worden ontvangen, omdat die beslissing dan niet zou vallen onder de in artikel 65 Bjj opgesomde beslissingen. Anders dan de beklagcommissie is de beroepscommissie van oordeel dat klager door de beslissing niet in enig recht is beperkt. De bestreden beslissing heeft slechts tot gevolg gehad dat klager naar de op het terrein van de inrichting gelegen school is meegelopen en vervolgens direct weer naar zijn kamer kon terugkeren en is teruggekeerd omdat de docent en de groepsleiding na klagers aankomst inzagen dat klager toch niet op school hoefde te zijn. Klager heeft aangevoerd dat hij is meegelopen naar school omdat hem anders een sanctie zou zijn opgelegd, maar dat kan niet tot een ander oordeel leiden.

Als klager door een vergissing van het personeel ten onrechte een sanctie was opgelegd, had hij daartegen in beklag kunnen gaan en zou zijn beklag gegrond zijn verklaard. Klager is echter geen sanctie opgelegd.